

Kormányos Gábor

Haldoklók élén

Költemények

Kormányos Gábor

Haldoklók élén

**„S mégis, magyarnak számkivetve,
lelkem sikoltva megriad -
édes Hazám, fogadj szívedbe,
hadd legyek hűséges fiad!**

**Totyogjon, aki buksi medve
láncon - nekem ezt nem szabad!
Költő vagyok - szólj ügyészedre,
ki ne tépje a tollamat!”**

**József Attila
Hazám**

A költemény

Az érett emberi lélek természetének egysége az a kohó, melyben létrejöhet az anyagi és szellemi jelenlét szintézise, maga az isteni csoda, a világmindenség csodája.

Az egyetemes, emberi gondolat harmóniája a költemény, mely a szellem vitathatatlan tanúsága, Isten jelenlétének bizonyítéka.

Kormányos Gábor

Az úrhoz

Tükrömben távoli arcod fénye,
Hogy nekem megjelensz
S megkettőzöd
Hitemnek látszatot teremtve
Önmagad.
E szavak foncsorában
Mily öngyötrés s öröm,
Mégis bizonyosság
Kételyt kussantó reprodukciód.

A költészet fontos feladata

A költészet fontos feladata feltárni, és alkotásaival dokumentálni az utókor számára a lélek állapotait, abból az időből, amelyben él, vagy élt.

S mivel az emberi világban mindent szubjektív erő, vagy erők irányítanak, nem róható fel neki, ha ő is a maga szubjektivitásával ábrázolja korát, mindenkori helyzetétől, szociológiai állapotától függően.

Kormányos Gábor

Én

**Én büszkén vallom, csak magyar vagyok!
Az voltam mindig, az is maradok!
Hát térjetek meg hozzám nagy hegyek,
Isten ellen már ne vétkezzetek.**

Mint patak vizében a holt avar,
a rothadó, a bomlasztó elem,
úgy keveredhet közénk is az, jaj!
s lehet itt minden ismét légtelen.

Vigyázz pataknak tiszta friss vize,
a halál hullatja a levelet.
Az ejtőernyős döglött levelek,
meg ne mérgezzék tiszta vizedet.

Maradjunk az irodalomnál

A verseskötetek lelkes olvasói az új, történelmietlen „polgárságból” kerülnek ki. Korunk költői nem adják vissza e polgáritlan társadalom reális képét. Nem érzik az immanens polgári világnézettel szemben, a valóságot, - ami nem csoda - 60 év kommunista elnyomás, áruló értelmiséggé, prolivá és nincstelen paraszttá tömörített, individualizmusában megalázott, alig élhető, öntudatlanságba süllyesztett jelenünkben. Ezért azt gondolom, szükség lenne e probléma ellen minden eszközzel harcolni. Annak idején a második világháború előtti békeidőben az volt a nyugatos orientáció igazi jelentősége, hogy nem volt zsarnokian magyaros szemléletű. Illetve, csupán annyira, amennyire szellemi nagyságaink pl. Ady és Móricz magyar volt. Most azonban más a helyzet. A lakosság összetételéből adódóan a magyar „polgárság” még csak ez után kell, hogy kialakuljon. Ahhoz azonban, hogy ez megtörténhessen elsősorban szellemi (identitásbeli) és anyagi biztonságra, a mindenhoni polgári lét alapfeltételére lenne szükség. A mai, rejtett politika céljai, (nem okvetlenül a magyar akaratnak megfelelően) nem ezek. Kétséges, hogy a kormány jelenlegi politikája, erőfeszítéseinek ellenére ezt meg tudja változtatni. Ahhoz, hogy ez sikerülhessen, szakítani kellene az eddigi vesztes nyugatorientált bel- és külpolitikával.

Újra kell építeni az országot, fel kell erősíteni, és meg kell szilárdítani a magyarságtudatot. Az óhajtott polgárság kialakulását ez segítené a legjobban. Ezt kéne a lakosság irányába sugárzott, sajtó és média tartalmaknak erősítenie, mindenütt az országban. Tehát ellentétben a múlt nyugatos gyakorlatával, hangsúlyosabbá kellene tenni a magyarságérzés erősítését. Ehhez szabad és magyar médiára lenne szükség.

A népiesség újbóli felfedezése, annak helyes értelmezése, a magyarság és népiesség egy fogalommá, valósággá tétele, csupán egészséges nacionalizmus kérdése. A Petőfi és Arany féle magyarság újra értelmezése lenne kívánatos. A Petőfi féle értelmezés gyökere forradalmiságában rejlett. Akkor ez a forradalmiság elsősorban a fennálló rendszer Habsburg kényurai és kollaboráns kiszolgálói ellenében alakulhatott ki. Ma a népies fogalma hasonlatost jelenthet. Nem lehetne elhagyni a népies mellől a magyar nemzet jelző fogalmát sem. Mindezzel együtt is csak annyiban más elődeinkhez képest a tartalmi megújulás, hogy most nem a Habsburgok és magyar kollaboránsaiknak elnyomás ellenében kell, hogy forradalmi legyen, hanem a globalizmus urai és annak helytartói ellen. A magyar irodalomnak és közéletnek, sajtónak és médiának, elsősorban aktív Petőfikre és Arany Jánosokra lenne, van szüksége. Meg kell erősíteni ez által a csellengő, bizonytalan identitású, magyarul beszélő, e hazában élő emberek millióit. Fel kell ébreszteni a magyarság alvó eidoszát.

Mindezt nem valamiféle naiv romanticizmus mondatja velem, nem valami preromantikai hajlam, hanem a kétségbe esett intelligencia túlélési ösztöne.

A szükség harangkondulása remeg, kisvárosi lelkem éterében.

Maradjunk az irodalomnál, hiszen, ami abban történik, az történik a közéletben s a politikában is. – Igen, vezérre van szükség, mondom vezérre s nem valami harmad-, vagy másodgenerációs mutációra, klonitumra. Igen, ez igaz a magyar irodalomra is, legyen az napilap vagy folyóirat, vagy verseskötet, közéleti vagy bulvár stb. De hát milyen is legyen a vezér? Az új vezér, (ha az irodalomnál maradunk) aki immár nem pusztán a majdan megszületők lelkei fölött fog parancsnokolni, neki működési terület kell, ahol ítélni és nevelhet: vagyis irodalmi és közéleti folyóirat, és kötetes állandó megjelenés. De olyan, ami nem válassza szét a kettőt, hisz egyik a másiktól ered, nevezetesen közéletből az irodalom, és közélet az irodalomból.

Tehát a lényeg az, hogy legyen legalább egy erős művészegyéniségeket magába gyűjtő, és kiteljesedésüket patronáló orgánus, amely eleget tud tenni a kor közéleti, művészeti kihívásainak, bármilyen politikai atmoszférában. Elsődleges célja a magyarságtudat újraélesztése legyen, mint egyetlen lehetőség a túlélésre, ebben a gátlástalan, erkölcsileg és morálisan halott, az emberi faj nagyobb részét szemétnak, genetikai hulladéknak tartó komprádor elit, pénzuralmi rendszerében. Legyen egy folyóirat, egy vezér, amely felveszi a harcot határon innen és határon túl a valódi emberi értékek védelmében, a magyarság érdekében, és azok terjesztésében előjáró szerepet vállal. Azt gondolom, hogy ezt a szerepet a Brády Zoltán Főszerkesztő Úr által irányított KAPU c. folyóirat, a többen tudatosabban vállalta fel eddig is. Sajnos a megjelenő hasonló terjedelmű kiadványok ezen eszmeiség közelébe sem járnak, és akkor finoman fejeztem ki magam.

Kedves olvasó, társadalom és nemzetiség, sajnos sokszor egymást kioltó fogalmak. Mégis előbbre való a nemzet érdeke, holmi társadalmi réteg érdeknel. Mire gondolok? A társadalmi érdek, mint olyan, csakis akkor értelmezhető jól, ha az azonos a nemzet érdekével. A társadalom, mint közösség, viszont nem nevezhető homogén érdekűnek. Na, már most a társadalmi homogenitás nem léte a réteg érdekek ellentétét erősíti fel. Ezek az ellentétek csakis a nemzeti azonosulás szintjén oldhatók fel. Az egy gyökerű és egy célú nemzet képes csak a belső és külső támadásoknak ellent állni. Ezért minden önérdékű társadalom, elsősorban a nemzeti azonosság tudatát erősíti meg, hiszen az erős nemzettudatú országok, képesek létrehozni saját belső társadalmi egyensúlyukat, immunitásukat. A társadalmi egységet, erőt, csakis az erős nemzettudaton keresztül lehet előhívni. Egy belső érdekellentétei miatt széthulló társadalom, nem képes sokáig megőrizni szuverenitását, nemzeti erejét, s előbb utóbb idegen hatalmak prédájává válik. Eltűnik a történelem sülyesztőjében örökre. Ezért sürgős dolga

van ma minden írástudó magyarnak, legyen az a társadalom bármely réteg-
érdekeltségének a tagja.

Hivatott feladata a nemzeti egység megteremtésének elősegítése, mely
akaratlan keresztül tér vissza az ősi lélek mindannyiunkban ott pislákoló azonos-
ság tudata, a nemzettudat. Az egyetlen erő, amely képes megvédeni hazáját s
annak tagjait. Ennél fontosabb és nemesebb célja senkinek sem lehet ebben az
életben, de még egy másikban sem.

Mit ér a vers?

Néhány gondolat kortársköltészetünkről.

Mindenekelőtt szót kell ejtenem a magyarságérzést hordozó közszolgálati, és ez által nemzeti költészet sorsáról a mai magyar valóságban. Minden ellenkező állítással szemben e költészet sorsa ma az üldözöttség, a hontalanság. Érezhetően a közéleti kötelességét teljesíteni akaró költészet csupán nyomokban létezik, nincsen látható magasságban. Még mindig, és egyre inkább olyan időkben élünk, mint Kazinczy és Kölcsey idejében. A magyar költészetért belső parancsra cselekvő, kultúránkat támogatni, és felmutatni akaró mecénások alig vannak. Felelős szerkesztőink körében, ritka kivételtől eltekintve, nincsen hajlandóság e műfaj támogatására. Én úgy látom, általánosságban, a folyóiratokban (Kapu című jobboldali, magyar érzelmű folyóirat kivételével) a megjelenő versek mentesek minden közéleti tartalomtól, egyetemes, valódi társadalmi mondanivalótól, érzelemtől. A máshol megjelenő versek dekadenciát, költőhöz nem méltó gondolatokat, az anyag teljes uralmát tükröző felszínességekről szólnak. A posztmodern, valójában képzavaros, formahibás szimbolizmussal, felszínes szóösszetételekkel operáló, (nyálás) valóságos érzelmeket láttatni képtelen, fércmunkák tömkelegét lehet olvasni az ihletett költészet helyett.

A folyóiratok többségének versrovat szerkesztői alkalmatlanok az értékek felismerésére. Ezen kívül tudatosan háttérbe szorítják a magyarságérzést hordozó, hazaszerető, és féltő, színvonalas alkotásokat. De nem csak azt, hanem a valóban magas szintű egyéb kultúrát is. Ezzel szemben a romboló, ihletmentes, silány alkotásokat közlik előszeretettel, mintegy tudatosan rombolva az olvasók ízlését. Gondosan vigyáznak arra, hogy a megjelenő versek, még véletlenül sem fogalmazzanak meg a közélettel, és a hatalommal kapcsolatos tartalmakat, netán kritikát. Ezen kívül egyfajta nyugdíjkiegészítő pénztárként is funkcionálnak az állam által fenntartott folyóiratok. Ha figyelmesen számba vesszük ezeket, rá kell jönniük, hogy egy jól behatárolható baráti kör él minden folyóirat emlőjén. Már csak ezért sem lehetnek haladó és közösség szolgáló, megújulni képes, s ez által a költészet társadalmi szükségszerűségét felismerő és azt szolgáló műhelyek ezek a folyóiratok. **Mit ér a folyóirat, s mit ér a vers, ha az nem szolgálja egyetemes életközösségét, a magyar társadalmat?** A mai általános közállapotokra tekintve, a költészetnek lelkesítő, jövőben hinni tudó, reményteli bizakodást, és erős lelkületet kellene sugároznia, szükségszerűen, de nem megrendelésre. A magyar érzést hordozó, abból táplálkozó költőknek ez természetük, mannájuk. Minden más sugallat ma csak árthat, és kárt okozhat a léleknek, s a hazának. Tehát minél többször és minél több helyen kell a hit és bizalom hangjainak, mint a magyar jövő fanfárjainak megszólalnia, mert mit érnének a folyóiratok és:

Mit érne a vers, ha csikarásról szólna?
Jaj ha csak rőfögne, mint disznó az ólban?
Mit kedvelnél benne, mit szeretnél benne,
Ha az egész vers csak bélcsavarás lenne?

Mit érne a vers, ha csupán arról szólna,
Mikor rándul arcod a prosztata szóra?
Mikor, milyen műtét, ami előtt állok,
S mikor jönnek értem cifra gyászhuszárok?

Mit érne a költő áldott tehetsége,
Ha csak sebnyalásra lenne felcserélve?
Pedig egy-két zseni napi nyavalygása,
Erről tanúskodik havi nyomtatásban.

Így kellett rájönnöm, - nem kell még a lélek,
Művészi alázat, csak a pénz a lényeg!
Ha baráttá lettél, már semmi sem számít,
Mindenki leközl, írhat szart is, bármit.

Nem a mű a fontos, csupán annak díja.
Csak, hogy a szar, ismert néven legyen írva.
Ha a neved ismert szerkesztő körökben,
Bármilyen fércmunkát leközlnek könnyen.

Az sem számít itt már, ha ki olvas, megvet,
Igaz művészetről rég nem írnak könyvet.
Az istentől költőt, mint József Attilát,
Csak halála után becsülték, tanítják.

Nem kívánom mégsem, korai halálom,
Pusztuljon a rendszer, előbb még kívárom,
Tűnjön el az élet bélfekélyes része,
S tiszta vátesz hangja lépjen a helyébe.

Ma általában a gyávaság, (lojalitás a politikai és pénzhatalomhoz), saját egzisztenciaféltés stb. határozza meg az irodalomért felelős rovatszerkesztők, főszerkesztők tevékenységét, és nem a tiszta magyar művészet megjelenítése: a nemzeti irodalmi érdek. A hazai kultúra érdeke, a színvonalas nemzeti-művészet megteremtése kellene, hogy legyen. Hiszen csak így fedhető fel, és mutatható meg az írott magyar kultúra valódi arca, és a magyar költészet valódi értéke is.

Tovább rontja az összképet, döntéseik során saját maguk tévedhetetlenségébe vetett hitük. Itt kezdődik, amire már utaltam, a dilettantizmus, a saját elképzeléseikhez való dogmatikus ragaszkodás, rugalmatlan művészet szemlélete is. Olyan emberek, akik soha egyetlen értékelhető verssort saját ihletből le nem írtak, döntenek el, hogy mi az értékes költészet, és mi az értéktelen. Azért alakulhatott ez így, mert elsősorban politikai cenzorokra, és nem művészetértő, pártoló emberekre volt, és van szüksége a gazdasági és politikai hatalomnak. Félő, hogy sokáig kell még várni e szemlélet megváltozására. Ma a diplomások uralják az irodalom főtereit. De mindenki tudja, a költészetet nem lehet megtanulni egyetemeken. A legnagyobb költőknek nincs és nem is volt egyetemi végzettségük. Legnagyobb költőink azok, kiknek művei élnek, és élni fognak a nép, a nemzet lelkében ma, holnap és holnapután is, nem pedig azok kiket lojalitásuk miatt a hatalom kitüntet.

Költőnek Isten akaratából születik az ember. Az is igaz, hogy költőnek csak költő lehet a kritikusa, népén kívül. Az igazi költőnagyságok, tanárok erénye, hogy szeretettel, és segítőkész kritikával tudják más alkotásait értékelni, elbírálni, mint pl. Juhász Gyula volt. Az egészen bizonyos, hogy elfogulatlanság, az értékelismerés az értékteremtő ihletett művészet felismerése, a legnagyobb művészek, tanítók erénye. A költői, pedagógusi zsenialitásnak része kell, hogy legyen a nemzet szolgálatának felismerése, és ahogy arra utaltam, az értékteremtő irodalom és költészet ezen keresztüli felismerésének képessége. A művészi érték felismeréséhez szükséges plusz adottság ezen alkotó emberek tulajdona. E tulajdon az a szemlélet, amely az alkotói gyakorlat, élet során, tapasztalati úton kristályosodik ki, mint az alkotószellem bölcsellete, a zsenialitás ismérveként. Ma azonban az esetek kilencvenkilenc százalékában nem ez érvényesül.

Itt adódik kényszerűen a kérdés, - miért van ez így? A folyóirat teljes terjedelme sem lenne elegendő az okok felsorolására. A már említett gazdasági, politikai érdeken kívüli másik ok a szerkesztői dilettantizmus, a rosszindulatú tudálékosság, kiskirályi-önhittség. Ez az ok, a polgári költészet, vagy műköltészet és a népköltészet értéke közötti különbségtételt eredményezte.

Ez azért számárság, mármint a különbségtétel, mert a költészet éppoly sokszínű, mint maga a társadalom, azt sem világnézeti híd, sem világnézeti szakadék nem kapcsolhatja össze egymással, vagy választhatja szét egymástól. A kormányzat, politikai pártokkal, a pártok jó esetben választóikkal, a választók pedig – s ez a polgári társadalom kettőssége – saját társadalmi helyzetükben kifejeződésre jutó emberi mivoltukkal, és erre eszmélve, mint olvasók vannak kapcsolatban az irodalommal. Az összefüggés olyan távoli, és közvetett, hogy az író személye, az alkotás forrása, lényegtelennek válik a mű olvasása, élvezete során. Így maga a mű nem műfaji besorolása kapcsán, vagy a szerzője politikai hovatartozása, társadalmi réteghez tartozása alapján lesz népszerűvé, hanem ihletettsége, művészi hatásának erőssége által. Az olvasó nem tesz különbséget olvasás közben népies, és urbánus között. Nem így minősülnek az alkotások, nem azáltal

lesznek halhatatlanok, hogy éppen az elnyomó hatalom irodalmpolitikai cenzorai hova sorolják azokat, és kinek adják a díjakat. Éppen ezért a tisztaforrású, néplélekből kiemelkedő, azt megszemélyesítő költészet az, amit támogatni, és ápolni kéne, és itt van a legnagyobb probléma, mert mint ahogy a népköltészet, vagy a magyar nóta, szöveiben hordozza a mindenkori társadalomkritika igényét, valamint magyarságának büszke kitárulkozását, világgá kürtölésének igényét. S ez, egy olyan országban, világban ahol a Globalizmus szemlélete még az egészséges nacionalizmust is károsnak, üldözendőnek tartja, s mint nemzetközi internacionalizmus próbálja a nemzetek immunrendszerét elpusztítani, s ehhez belső kormányzati, és külső liberál-kapitalista segítséget is kap, nem könnyű megvalósítani. Azt kell mondanom, hogy az értelmiség, amely a háború után nőtt fel és lett az ország vezető hatalma, nem tanult ősei múltjából, az elődök életéből. Világ szemléletük annyi, hogy van a nép, a szegény magyar nép, melynek legnagyobb baja, hogy egyke, és van a derék kormány, mely segít a nép baján, ha előbb a nép segít rajta. Ez a kormány és a körülötte lévő parlamenti pártok egy reformkorszakban bizakodtak, s bizakodnak, miközben arról sincsen tudomásuk, mik a reformok feltételei. A nép, ha rosszul dönt, újból rádöbben majd az elmúlt korok tanulságának figyelmen kívül hagyása miatt saját becsapottságára. Arra, hogy ismét önnön szabadságáért, érvényesüléséért kell küzdenie, ezúttal teljesen elszegényedett, kilátástalan helyzetből, amelyben él. S ez igaz a magyar verskultúrára is. A költészetet felülről nem lehet, és nem is szabad irányítani. Egy egészséges nép, kiérleli saját egyetemes kultúráját s ezen belül költészetét.

Semmi mást nem kell tenni, csupán lehetőséget adni a népköltők közül kiemelkedő tehetségeknek, hogy kibontakozhassanak. Őket kell kitüntetésekkel inspirálni, nem a matuzsálemeket féktelenül. Ehhez szükség van a fentiekben már említett költő, tanár alkotói mecénatúrájára és a jól funkcionáló nemzetállam, a népkultúrába vetett hitére, és elszántságára. A mögöttünk lévő múlt hibáiból táplálkozó tanulságok megszívlelésére, és újbóli el nem követésükre. Mindez megvalósítható lesz, de csak akkor, ha visszavesszük identitásunkat, és országunkat a minket zsaroló hatalmaktól. Csak egy szabad ország nemzetének lehet jövője, szabad és nagyszerű kultúrája.

Megértettem

Nekem hangot adott az Isten.
Ketrec tudatom tágra nyílt.
Megértettem, és alig hittem,
Fejemmel és kezemmel írt.

Ő szól intőn, tollamat tolva,
Egyszerű, csengő rímeken
Hozzád s köd-szemű társaidhoz,
Hogy fogytán idő s türelem.

A lelketekben tisztán látom,
Eggyé lett nappal s éjszaka.
Tetteitekkel újra éledt
A bűn, Szodoma s Gomora.

Én felindultam s el a hegynek,
És nem nézhetek többet vissza,
Csak magam elé képzelem,
Ahogy a tűz a bűnt felissza.

Csendes és tiszta lesz a szív,
Más célokért kel fel a nap,
Még fájó lelket vigasztalni,
Isten a tollammal marad.

Korénekek

I.

Káin és Ábel harca sír a szélben,
S mi megszerezzük egymás kedvesét,
Elpusztítva a hitet és szerelmet
Tudva táplálunk könnyet s rettegést.

Mit éreznék? - Túl sok az önző érdek.
Mást ér a szó, család, nemzet, haza.
Itt nem olvadt össze egy közös ének,
A kötődésünk egymáshoz laza.

Magyar pusztítja el a magyart, könnyen
Gyilkol a fényes kényes én-tudat.
Nem alacsonyodhat lejjebb az érdek,
Hát magába mar, nem lát más utat.

Van-e bűnebb a testvérgyilkosságnál,
Ha nemzet pusztul a testvérrel el?
Van-e bűnebb a testvérgyilkolásnál,
Ha homlokodra rajzolt is a jel?

A vándorút nehéz lelkű világa
Sem szülhet ily bűnt testvérek között
S hogy megszülte, nem Ábelnek hibája,
A gonosz lélek sátánhoz kötött.

Hiába suttog az esték imája,
E lakótér kietlen sivatag.
Süvít a szél, a bűn porát kavarja,
S a porvihar elnyomja jaj-szavad.

II. ének

Mer Isten büntetése nem volt sújtó,
Így Káin s népe tovább élhetett,
De Káin népéből a boldog félte
S hamar rájött, hogy Isten tévedett.

A káini, méltatlan bocsánatra,
Benne lakik az Isten angyala,
Ki taszított lett kevélysége végett,
Kit földre űzött az úrnak szava.

Ó ember te csak küzdj, és bízva bízzál.
Más dolgod nincs, osztozz e bánaton.
A sorsod sem volt soha önkezedbe,
Tiszteld, hogy szenvedésed vállalod.

Mert ítéletté vált büntetlenséged,
A káini nép zavaros hada.
Örökösen magadra vagy taszítva,
Így bűnöd lett a büntetés maga.

A letaszított angyal szíve lelke,
S megromlott énje benned háborog,
És senki nincsen ki tehetne érted,
Hisz benned is e kevélység rotyog

S a sár után majd jön a végítélet.
- A földi halál nem szabadulás,
Csak enyhítése a lenti lidércnek,
Mi öröklét lesz, vagy valami más.

III. ének

Tudni szeretnéd állandóan, folyton,
Mért nem látod, bár nyitva van szemed?
Tudni szeretnéd, mért nem látnak mások,
És mért nem ugyanazt látják veled?

Talán egyszer, egy generáció majd,
Ki elfelejti mi a gyűlölet,
Ki felülér az anyagi világon,
Megváltást nyer, s nem vegyül már veled.

Ki ésszel, s szívvel olvad be a tájba,
Istenre bízva a szelekciót,
Levetkezi a bűn mocskolta mirhát
S tiszta tömjénnel ápolja a szót.

Kit feloldozhat a könnyező Isten,
Hogy elküldhesse újra angyalát,
És újra, féltőn, lépteit vigyázza,
Mert felismeri benne önmagát.

Hogy újra lásd a lényeket s hibátlan
Azonosulásban éld az életed,
Még földi próbán, önmagad segítve,
Újra teremthesd áldott nemzedet.

S e próba után jő a végítélet s
Lelket gyászba nem köt majd új halál.
Tovább élhetsz isteni öröklétben,
A szeretet végtelen mámorán.

Eltűnődve

A földnek holdja túl volt már a fűzön,
Amely ott áll az udvar közepén,
A vastag éjben horizontig csúszott
A hajnalszínű ébresztő remény.

Csak álltam s néztem kibomló világát
A fenti kanyon szivárvány színét,
Eltűnődve az ember aljasságán,
A mindent elpusztító kedv hevéen.

A pondró-vakság bűne e világnak,
Mitől az ember, szenvedő s vigéc.
Többet nyom a bűn ma a tisztességnél,
S e befolyással élő ma vitéz.

Mert aljas mind, ki ekképp ölni képes,
Míg feje fölött ott ragyog az ég,
A lélek emberszárnyú szabadsága,
Mi isteni, kitudja milyen rég.

Kivált meglátni ma e percnyi tájban
Múlandóságunk édes ízeit,
Az egyszerűség világi egészén
Az ősi élet-szellem színeit.

Helyette ma az ember olcsósága,
A szembetűnő gyakorlatiság.
Mellveregető lelketlen viszályban,
Csak felhalmozott hibákra, hibák.

Így önnön vesztét készíti elő
A bűnben élő emberi salak,
Eltorzult szellem, szöges bokrain
Előbb, utóbb örökre fönnakad.

Csak sátánkedv önző kedélye az,
Mi tombol még, de véget ér e tor.
Hamarosan az isten hangja hallik s
Lefagy a kaján kedv, gőgös vigyor.

A földnek holdja túljár már a fűzön,
Mely ott suhog az udvar közepén,
S a vastag éjben, lassan, de élesen,
Látszódik már a hajnali fölény.

Mától enyém

Mától enyém a védő éjszaka,
Úgy járok, kelek benne, mint a vad.
A túloldal nem érinthet soha,
Mint börtön ruha rólam leszakad.

Lankáit járom s völgyei között,
Sok hasonló magamra bukkanok,
Kik sétálnak a csend lombja alatt,
Mint örökre oldozott angyalok.

Itt langy szél fúj, fehér felhő szalad,
Még túl a napvilág vad és remeg.
Emlékeimben pengék siklanak,
És vadul kínoznak a rendszerek.

A nappal ura aljas kék vigéc,
Nem élhető együtt ropni vele,
Szifilisz, romlott, önpusztító,
És már megcsapta a halál szele.

Gennyes lé nyirka, veríték sava,
Rothadt kór, ami vérébe szítál.
A dermesztő pusztulás kén szaga,
Mi lényéből búzló roncsot csinál.

Nem érint már e farizeusok
Gyilkost éltető beteg rendszere.
Szakítottam a reám omló korral
S egy más világnak lettem mestere.

Itt lélek szülte rend az oltalom,
S a fényesség a mély tűzéből száll,
Mint átélt csók az égi vonaton,
Nem feledhető élménnyel kínál.

Mától enyém a védő éjszaka
Úgy járok, kelek benne, mint a vad,
Nincs szorongás, testtömbnyi félelem,
Itt jól vagyok s a lelkem is szabad.

II. FEJEZET

A költő nem kell

A költő nem kell itt, sem ott.
Csak van, úgy köztesen,
Kit nem szeret az egyszerű,
S a műveltebbje sem.

A költő nem kell itt sem ott,
- Veszélyt jelző kolomp!
Hisz kimondja az igazat,
Mint udvari bolond.

Kinek kell ma az igazság!
Csak ködlő fogalom,
Mert, ha mindenki bűnben él,
Akkor van nyugalom.

Egymást bezáró tengelyen
Belül a sűrű nép,
Kinek kell itt a zajverés,
Úgy jó, ha csöndes, még

Hosszúra nőtt kéz keveri
Kintről a honi zagyt s
Az mind tudónket tömi el,
Amit így felkavart.

A költő itt sehol sem kell,
Veszélyt jelent szegény,
Még szétárad fáklyalángja
Félő a bűn kódén.

Ha polgár vagy

Ha polgár vagy, meg nem sértődsz soha!
Mert az sértődik csak ki ostoba.
Ki veszni akar, gyűlölni nagyon,
Nem tudja meg mi ez a hatalom.

Nem értheti e hangulat ízét,
Az atmoszféra friss leheletét,
E stílus könnyed, nap ízű borát,
A polgár lét józan ópiumát.

Az örökletes újhodás ízét,
E szellemiség védő rétegét,
Az asztal-viták bő hangulatát,
E kényes játék édes virtusát.

A hátsószobák légkörén honos
Valóságot, mely olykor fátyolos.
Káromkodásoktól is hangosat,
Mi leginkább csak a kutyára hat.

Mi magyarok, jaj, mi híg-magyarok,
Kit egészbe gyönyörű nyelve fog,
S kiktől elvenni kincsét nem lehet,
E címerben ékesült életet,

Bús pohárszékben, vagy csak egyedül,
Mindenik közül elsőnek derül,
Még más népek kebléből dől a jaj,
A magyar lelkéből könny és kacaj,

Hisz súlyos az akár a *black hole*,
És csak ki magyar tud élni vele.
Magyar és polgár, ízig-vérig az,
Így tanuld meg becsülni önmagad.

Ha polgár vagy nem sértődsz meg soha!
Mert az sértődik, aki ostoba.
Ki veszni akar, az gyűlöl nagyon
Mert nem tudja mi is e hatalom.

Ezt tudom

Ezt tudom s ez minden,
De halkán mondom el,
Mert félek, hogy ellene
Már semmit sem teszel.

Az, hogy lesz-e még holnap,
Vagy éppen csak, hogy hely?
Mérlegképes-e benned
Amivel élned kell?

Tisztult-e mára minden
Felgyűlt tapasztalat?
Vagy távol van még tőled
E súlyos pillanat?

A tudások tudása,
Pecsét lesz sorsodon,
Mi kezdetektől érett
Fekély a sorsokon?

Hogy győzve vagy-e mára,
Vagy tévelyegsz bután,
E belülről perzselő
Planéta parazsán?

Villan-e, sorsod nyesve,
Az a vádló-tudás,
Amelynek fájdalmától
Az élet íze más?

Mit rövid röptű léted
Bolydult elmédre nyom
S mint salétrom a téglát
Mardos, mállaszt, sodor.

E fájó végsőségben
A lélek szenved és
Viselhetetlen súllyal
Roppant akár a prés.

S hogy hited csak menekvés,
Mikor rájössz, tudom,
Feladod kínzó harcod
S átlépsz a holtakon.

A fényes templomok,
Mint elűszioni mezők
Táplálják hamis álmod,
De fogynak az erők.

Radnóti sorsú lélek
Sem mozdított hegyet!
Itt minden tiszta élet
Erőltetett menet.

- Napfényre jó az árva
És falak közé jut,
Érzi, tudja mindvégig,
Köztük hiába fut,

Hogy vége, hossza nincsen
És, hogy érdektelen
Az anyagi világban,
Szellem s az érzelem.

Hogy minden megtett léptünk
A semmi felé tart,
Érték vesztetté válik,
Bármilyen port kavart.

Hogy nincs valós szabadság,
Mi élve nekünk jut,
S hogy minden származékunk
Az enyészetbe fut.

Befogadóbb mennyország
E gödrös földi táj,
Mi tennen millióknak
Olcsó nyugtot kínál.

Ezt tudom s ez minden,
De halkan mondtam el
Mert félek, hogy ellene
Többet már nem teszel.

Deszkalepke

Mint deszkalepke
Csattognak a hírek,
A honi ovi játszóterein.
S mi túlkoros óvódások lökdösve
Rohangálunk ide, oda megint.
Toljuk a lepkét magunk előtt bátran,
Önfeledt játék arcunkra kiül,
Míg élvezzük a szárnyak csattogását,
Való világunk végleg kiürül.
És eltűnik talpunk alól a föld is, s
Mi marad csupán virtualitás,
A szívvel még fogható boldogságot
Nem mi érezzük, majd valaki más.
Mi deszkalepkét csattogtatunk mégis,
Végzetes játék. Nekünk ez marad?
Még el hisszük az amúgy hihetlent,
A deszkalepke is tovább szalad.

Annyit ér a tett

Akkor él a szó a versben,
Hogyha tettel ébresztettem.
Értéke így valóságos,
Nem kényszerképzettől átkos.

Akkor szép a szó a versben,
Hogyha szívemből kerestem,
Feltáruzó igazságon,
Átszűrve a valóságon.

Annyit ér a vers, ha józan,
Amennyit a test, ha jól van.
Megerősít minden ágon,
Férfivá tesz minden gáton.

A sok szó, ha verset alkot,
Nem zendíthet dala farsot.
Az a hamis dalok sorsa,
Feleszi az idő-rozsda.

Annyit ér a vers, a sorsom,
Amennyit megteszek folyton.
Amennyit magad is érhetsz,
Hogyha másokat megértesz.

Szép, ha a vers tetté válik,
Akár mint ez, úgy a másik,
Kimozdít a nyugalomból,
Apatikus holdkórokból.

Annyit ér a tett a versben,
Amennyit beléd vetettem,
Hogy mozduljon igazságom,
Tetteidben, minden áron.

Ne lopj meg engem

Mért lopsz meg engem? - Mi lesz így velem?
Elveszik hitem, - másom nincs nekem.
Ne lopj meg engem, csak kérj, én adok,
És nem lesznek némák a holnapok.

Ne pusztítsd kedvemet kék-hidegen.
Ne lopj meg vérem, s te sem idegen.
Ne kelljen úgy tennem, mint aki vak,
Nem leszel ettől te sem boldogabb.

Ne hűljön az ünnep, minden dala,
Ne fagyjon jég-csenddé az orgona.
Ne lopj meg engem, csak kérj, én adok,
Mert nem veszhetnek el a holnapok.

Ne veszejts engem s vele önmagad.
Nem ér annyit egyetlen pillanat.
Segítek én, csak így el ne taszíts,
Békétlenséget, jaj, köztünk ne szíts.

Titokban mindketten sírni fogunk,
Jaj, ne kockáztasd közös holnapunk.
Gazdagabb leszel szegényen velem,
Mint gazdagon valahol, nélkülem.

Csillag néz rád

Hull kint a hó, pelyhekben száll a földre,
Kristályain tükrözve leng az éj.
Imaként szállnak ég felé a vágyak,
S az ablakon kint virágzik a tél.

Karácsony van, harangok hangja kondul.
Nem alszol még, mert álmod metsz a szél.
Csillag néz rád a sóhaj üvegén át
S az öreg utca, krákogva beszél.

Lábai rúgnak kint a tél lovának.
A sok álmatlan kéz csak didereg.
Lecsordul egy-két korty a borostára,
És még meg nem fagy tovább tekereg.

A szemetesben hírek gyúlnak lángra,
Nem jár rendőr, az éjszaka nyugodt.
S ki nem toporogja a lángot körbe,
Maglehet már, hogy reggelre halott.

Csillag néz rád faggyal csikorgó éjben
S egy múlt karácsony emlékéen mereng.
Még fedél volt a fejed felett, árva,
S ha felnézel, ma csak az ég dereng.

De ne keseregj, jön még dér kutyára,
Kik miatt te az utcákat rovod.
Ha magyar ül majd fel a ló hátára,
Lassan mindened visszakaphatod.

Ha szeretni tudnék

Ha szeretni tudnék, ahogy ti szerettek,
S érezném amint ti, hogy viszont szeretnek.
Ha tiszta lehetnék, ahogyan a gyermek,
Őszintén szeretném újra a szerelmet.

De engem elhagytak, igaz indok nélkül,
Sötétségbe hagyva reményeim végül,
Fel sosem ismerve hitem erősségül,
Melyhez a szerelmem szolgált volna érvül.

Ha szeretni tudnék, ahogy ti szerettek,
S lenne, ki szeretne, ahogyan a gyermek.
Jövő lennék újra és nem múlt a mában,
Fény-rés az eltűnés fekete odvában.

Élet helyett

Jó lenne, ha írás helyett élnék,
De élet helyett ma írás a lépték.
Pedig nincs más, mi vele felérhetne,
Az élettél, mi egyenrangú lenne.

Vénült kissé, rozsdás e vastorony,
Szikrázó égben felmeredő rom.
Mért nem veszed szemügyre komolyan?
Én megújulnék vágyban, gondosan.

Végy komolyan és láthatod mit én,
E világot az Isten tenyerén
S a szellemsíkhöz súrlódó eget,
Mi lelkünk üdvét védő mennyezet.

Végy komolyan és felröpítelek én,
A madarak fölötti életig,
Mert megszentelt lesz minden szerelem,
Mit isten tenyerén élsz meg velem.

III. FEJEZET

Egy zöld levél

Halott angyalok fekszenek köröttem,
Mocsokba, vérbe tolluk elmerül.
Istentelenül, elhagyott jövőben,
Ki tudhatja, hogy mi, mibe kerül?

Halott angyalok fekszenek köröttem
S egy háború a néma csendbe fúl.
Éj-korompernyés ég mélyül előtttem
S a lelkemről egy zöld levél lehull.

Nagy sötét erő hullámszik a térben
S egy keskeny út felém virít belőle.
Villámcsapás a kétségbeesésben?
Egy érzés bennem, - fussak-e előle?

Nem tudom még, mily öröm az előleg,
Mit elvár s kér is az élő remény,
De hit nélkül még a pogány sem élhet,
S ez minden tudatlanságban erény.

Ha egyszer

Nincs senki! - csak a csend maga,
Csak ez a hosszú éji udvar.
Egyre áthatóbb félelem
Hatol a szívbe ártó sunggal.

Gyötrő tettek árnyéka leng,
A szemcsés éji külső tájban.
Átjár a pogány rettenet,
Ahogyan terjed a világban.

Napot vesztve tódul az ég,
Fekete mennydörgéses árnya.
E körben kihal a világ,
Mint atombomba robbanásban.

Szorong a tett, itt legbelül
Deret lehel izomra, vágyra.
A szem ijedten jár körül,
Mint mikor halált vár, hiába

Még érezzük a félelmet,
Amíg a jövő fel nem oldja,
De egyszer újra élni fogsz
És talpadra is állsz, itt a porba.

Nyílj meg

Szobor árnyú évek húznak,
Mint, lobogó kísértetek.
Megelevenednek a múltak,
Ellene mit tegyek?

Valami ködös, sívó átok,
Nyirkos élmény a múlt nyomán,
Újra éledő szenvedtetést
Gerjeszt, önmaga alkonyán.

Szemem, ha fényt lát, összerezzen,
És hunyorogva összezár.
Nem szokta a világosságot,
Ezért folyton kivár.

Sajgok! - Helyem a nagyvilágban
Agyamban szúrva fáj.
A szabadságnak lázadása
Vérként szívembe jár.

Szobor súlyú évek húznak,
Mint lobogó kísértetek,
A szolgaság korát idézik.
Ma megint szenvedek.

Nyílj meg isteni én-tudat,
A dúlt tömeg agyán,
Hogy segíthessen a magyar
Újra saját magán.

Szobor árnyú életünkből,
Könnyű lepke legyen,
Mézét szívhassa ez a nép
Mindenik szegleten.

Látod-e a jólét, hogy kerül

Látod-e a jólét, hogy kerül,
Hogy hó végére valós lesz a baj?
A rettegés, - kölcsön ne kelljen kérned,
Vagy meg kell alázkodnod, mint tavaly.

Látod-e más világ kiknek nem kell?
Arcát itt kiknek nem redőzi gond?
Kik kölcsönt kérni nem kenyérért járnak,
Kik rólad azt gondolják, jó bolond.

Látod-e, mire is kellesz itthon?
Kiknek válláról esik le a gond?
Az igened, kiknek arcát simítja?
Mikor jössz rá, miért is vagy bolond?

Láss át az ég vörös-sárgás fényén,
Mely mámorító szirénhangokon,
Rabul ejtette reménykedő lelked,
Hogy végleg elkábítson. Én unom!

Az örömet lopják el tőled így!
S az életed lesz bánya mély, verem.
Mikor jössz rá már végre kis magyar,
Mások boldogok a te pénzeden.

Nézd, nézd kifosztott lelked viharát,
Rabszolgaságod másnak hatalom!
Könnyeid sóját, ráncos arcodat
S a te jussod az elpusztult alom.

Láss, már lásd, lásd a csaló Ózokat!
Mert elmúlik az a röpké idő
És keseredett marad életed,
Mi boldogsággal lenne tölthető.

Nézz! Látod-e, a jólét hogy kerül?
Hogy hó végére valós lesz a baj!
A rettegés! – kölcsön kell újra kérned,
És meg kell alázkodnod, mint tavaly.

Kis magyar

Ének a nyomorból

Háromszor is ki kell mosni a filtert,
Hogy ihassak én is többször teát!
Akkor s úgy becsül meg, tisztel az ország,
Mikor, s hogyan hegyet a délibáb.

Szógép pörög, biztat, vádol, tagad,
S még gagyog, ragyog, te csóró maradsz.
E sorsot szánják neked kis magyar,
Úgy jó nekik, ha te sárba ragadsz.

Tervezed, osztod apró pénzedet,
Hogy hó végére, jaj, elég legyen,
Míg ők milliókkal az urat játsszák,
És pöffeszkednek hajón, meg hegyen.

Veled együtt sárgul a diplomájuk,
S a tudás is, mi talán sosem volt.
De élteti politikus vénája,
És honatyaként nem folt, ami volt.

Te nyomorogsz csak, büszke kis magyar,
És tapsolsz, mikor szól, eléd kiáll.
És éljenzed, és mindent elfogadsz,
Mit nagy kegyesen neked felkínál.

Ti tagjai bérrabszolga köröknek.
Vonta kötélén görnyedők, igán
Tartana örökre e rendszer,
Mert az uraknak sorsod így dukál.

De élve mégse

Már zsír sem jut, vén, szűrt olaj,
A serpenyő rozsdával rágott,
A tetőcserép is törött,
A plafon több helyen beázott.

Vödör, lavór a földszobán,
A falakon penész,
Már sok helyen villany sem ég
S az álom is nehéz.

Itt minden mindegyre megy már,
Nincs szó, sem akarat,
- Hol pusztított egy háború,
Itt minden úgy maradt.

Bedőlt istálló, gazos kert,
Tört kerítés darab,
A többi hasznos s éghető
A tűztérben maradt.

Kis füstöt kötött felfelé,
A fagyos ég felé.
Ráncos imára zárt tenyér
Már ásni kezdené.

De élve mégse, nem szabad.
Isten elleni bűn,
Inkább így lassan szárad el
Keserűn, egyszerűn.

Nem olvas már, nem beszélget,
Lelke kérges, szegény.
Beteg más is, - nem hallja meg,
Már kenyér sincs, kemény

Paraszti út, hosszú s nehéz
Múltja lelkébe nyúl,
A munka semmizettjeként
Ül szár-ágyán botul.

Olykor megrezzen, megborul
A renyhe, méla tag.
Az ajtó nyerít gömbvasán,
Mint görcs rángatta vad.

Máskor a deszka lángja süt,
Lobban a csont körül,
Haj édes szülém, s jó apám
Ott túl minek örül?

Kint sír a rög, tarackosan,
Jól felvert gazban áll,
Jó magyar föld szél szívta táj,
Ma eladásra vár.

Rozsdás eke, gyenge vezér,
Ez jellemzi e kort,
És lassan elvisz a halál
Mindent mit körbefont.

De élve mégse, nem szabad,
Isten elleni bűn,
Magam állok ki ellene.
Ha kell hát egyedül!

Megalázottak

A kegyes nép nem tudja még,
Miért is szakadt rá az ég.
Hogy vergődése, nyomora
Nem volt önhibája soha.

Mint tiszta égből jégverés,
Hazát kifosztó érvelés,
Törvénnyé szavazott ige,
Juttatta nyomorba, ide.

Mely nyesi, veri népünk szét,
Mint tetőcserepet a jég.
A korrupt és tolvaj elit,
Ki bölcs honatyát játszik itt.

Az ellenzék is hallgatag,
Hisz pénztárcája vastagabb,
Nem érdeke nyílt lázadás,
Inkább csak a tanácsadás.

Fejében konok érdek ég,
Számító szalonképesség.
A többség ma már zsoldosabb,
Nyomora végett pártosabb.

Tudd meg itt minden átverés,
Hiszékenyeknek szenvedés.

Mások jólétét termeled,
A játék mindig erre megy.
Kik becsületesek voltak,
Mára már mind kifosztottak.

Az így rászédett kölakók
Mindig csak szavazásra jók,
Ők végig tiszták maradnak,
És végig megalázottak.

A hazugság kora

Rég ellopott saját élet;
Munka, jólét, gyerek,
Felhős agyam hibbant egén;
Panel szem képzetek.

Fekszem csak így jövőtlenül
A régi szivacson,
Tekintetem kimenekül
A résnyi ablakon.

Lenn a beton felvezető
Fojtó párája leng,
S a céltalan ingó idő
Pusztít el idefent.

A sárga csönd közönye döng,
Száron száradt ígék.
Csak ópiumos, mámoros
Álmok, füledt mesék

Kavarognak agy-szerte szét,
Vágyak, ígézetek.
Csak vak, hatalmi zajverés,
És semmi lényegek.

Húsz éve már csak könnyű vár
A lelkek tábora.
Húsz éve már e cella zár
S a hazugság kora.

Fekszem ma is jövőtlenül
Az öreg szivacson,
S tekintetem kimenekül,
A résnyi ablakon.

Hazám

Olyan nehéz téged szeretni,
Ötvennyolc éve ezt érzem.
Mit viszont kapok, szinte semmi
- Csak ennyi érdemes részem?

Azt mondták, mindegy hol születünk,
Hisz miénk a világ.
Ahol legjobban boldogulsz,
Az legyen a hazád.

Ahol a legtöbb bankót szórják,
Aranyat és babért,
A luxuslét mindenik fényét,
Azt ne add senkiért.

Oly nehéz téged így szeretni,
Sokszor koldus hazám,
De nem tudok máshol nevetni
Önfeledt-igazán.

Nem tudom azt, hogy mért van így,
Hisz barát nincs ma már.
Talán a múlt, minden mi fáj,
Az tarthat itt - talán?

Talán pár kedves régi szó,
Távoli gyöngy kacaj?
A tegnapomnak novellái?
- Itt voltam fiatal.

Talán egy régi kis lakás,
Képfestőből kopott,
Szükség szerinti, nyomorult,
Akkor, ami jutott?

Talán nagyapám szavai?
És talán, ahogy élt?
Mint szerelmes a leányról,
E honról úgy beszélt.

Ahogy dicsért, simogatott
Büszkén minden szava,
Úgy éreztem az övé volt
Minden, ami haza.

Olyan nehéz téged szeretni!
- De mást nem tehetek.
Valami akut, ősi láz
Amiben szenvedek.

Tudom, tartás volt nagyapám
Büszke szavaiban.
Az egyenes gerinc, s a szív,
S a tett, hogy dolga van.

Ahogy az öreg láttatta:
Az ország gyönyörű;
És összetartó nép lakja,
Egy-nemzetgyökerű!

Ma már tudom, és hiszem is,
Hogy nem sok az a nap,
Amikor büszkén csenghetnek
Számból is e szavak.

Költőnek maradni

Itt rokkánva érek el az éjszakáig.
Testem is, és lelkem, napos földre vágyik.
Tiszta létre, szókra, kéz-simogatásra,
Jaj, csak, hogy ne legyek halálomig árva.

Hiába hiteles ígében az élet,
Mohó gyomrú férgek között elenyészek.
Zöldje közt a termés át és át van rágva,
Fájdalmam, mit érzek a gyümölcs halála.

Renyhén szivárványos izzók sütnek én rám,
Még a teher súlya meggörbül a bordán,
Gerincek hajolnak, ez az újlét ára.
Kényszer hajtott élet sebzik e világban.

Támadtan! - úgy érzem, magyarságom állva,
Honfivér társaim kényes igazában.
- Csúfos hazugságban leledzik a métely,
Nyakamon orwelli kéz szorul s nem ékszer.

Cifra képmutatás mögött kettős mérce,
Rablóból lett pandúr ügyel a békére.
Nemzeti egységünk mögött gyilkos érdek,
Titkosított bűnök, honrontó tenyészet.

Logosz-mentes kő-zaj kopog a beszédben,
Sodródó tobzódás, logikátlan érvben.
Felszínes anyag-máz, kényszerképzet szerzet,
Posztmodern vírus-kép, halálból kimetszett.

Költőnek maradni az egyetlen vágyam,
Árvaság árán is tisztán a világban,
Élő eszme rendjén, determináltságban,
Átsütni a jeget rideg téli tájban.

Itt rokkánva érek el az éjszakáig.
Testem is, és lelkem, más világra vágyik,
Tiszta szóra, létre, kéz-simogatásra,
Jaj, csak, hogy ne legyek halálomig zárva.

Mint mesterecset

Nem gazdagság kell, bankó milliók,
De biztonság s a napi friss kenyér.
Nem luxus lét, vastag arany kilincs,
De kiskocsmá s ököltelen tenyér.

Nem hatalom kell, vad nérói kény,
De tenyérbe illeszkedő világ.
A munka kell s annak becsülete,
Mitől a kedvem hegytetőre hág.

Nem szenvedhetem a sok romboló,
Nemzetemre s rám hulló savakat.
Inkább állok a mifajtánk mellé,
Hogy egy honban találjam magamat.

Fehér lapok fekete betűi
Mögött, a szellem-vásznak képein,
Mint mesterecset buzgón dolgozom
Egy átélhetőbb élet színein.

Látatlan lennél

Te itt lehetsz csak gyertyafény!
Szellemed itt világol
Kis körben, ameddig elér.
- Látatlan lennél máshol.

Te itt lobogj, s lobbanj velük!
Ők, te vagy itt e térben.
Itt melegíthetsz igazán,
Mindent megtenni készen.

Mert önmagad csak itt lehetsz.
- Jó magyar a magyarnak.
Te nappali fényben ülő,
Meglátnak majd, s akarnak.

De akkor is csak itt lehetsz
Hasznára a hazádnak,
Ha nem lát senki, senki más,
Csak kik körötted állnak.

S ha mégis tükröt tartva ránk
Kis lángod égig érne,
Isten mindenség tüzein
Napnyi máglyává érve,

Visszafordulnál s fénykörét,
Koszorús körsugárba,
Itt szórnád széjjel éltetőn
E kis magyar hazában.

Mert itt lehetsz csak gyertyafény.
Szellemed itt világol
Kis körben, ameddig elér.
Látatlan lennél máshol.

Vasarcú múlt

Vasorrú múlt, vasarcú múlt
Ma démonin jelen.
Meséken át ragadhat rád,
Én el mégsem hisz

Muszka s a türk, kikből került,
Hordaként kiszakadt?
Kényszer vegyült, ki menekült
S e földön itt ragadt?

Sztyeppék alatt, puszták alatt
Sok szikár földbezárt
Magyar világ várakozik
Arra, hogy megtaláld.

Csontok, fejek, s az istenek
Készítette indulat,
Legyőzheti a kételyed, s
A rontó hangokat.

Csak népmese, folklór,
Totem félállati-homály,
Nem nagy szellem történelem,
Mint lelkednek kínál!

Mit el akar hitetni itt,
Ki lopja életed, hogy
Kiszívja, elpusztítsa
Véred s egy életed.

Az egyszerű és szín igaz,
Nem finnugor s kazár,
Csak keleti, ős keletű
Rokonság, mi talán

Életre kel, s a világban
Felkent erőt jelent,
Mit követ majd a többi nép
S közös otthont terem.

Szép vagy hazám, gyönyörű

Szép vagy hazám, gyönyörű,
Lelkemet alád takarom.
Lassan hűlő mellkasomon
Termékennyé legyen a hon.

Szép vagy, mint búzavirág.
Nap fésülje dús hajadat,
Mikor nővé emelkedsz majd,
Hordja a szél illatodat.

Hordja, vigye kettőnkért,
Hitünknek kalász illatát.
Kenyerünket megkóstolva
Irigykedjen majd a világ.

Szép vagy hazám, gyönyörű,
Kevés mikém neked adom.
Égi emlékü utamat
Halálomig ajánlhatom.

Zászlónk, szöges gereben
Szálkái között tilolom.
Lelkemnek bánataira
Három-szín vásznát takarom.

Szép vagy hazám, gyönyörű.
Főkötőd őrzöm holtomig.
Szerelmem a sír földjén át
Emelkedik majd mennyekig.

Hol van a tűz

Hol van a tűz, a szenvedély?
Mily bőr fedi el, durva héj?
Mily gyávaság gyeplője tart?
Mily félsszel szárított e part?

A kell kényszer húsodban ég,
Csak vak félelmed, ami még
Kiszárítja a tetteket,
És visszatart. Mért engeded?

Fektesd mellére csontodat s
Ami elmúlt, majd felriad,
És újra felsír a mező,
Ágyékharmatot könnyező.

Könny csorog majd a ráncokon,
És fájni fog, mint egy pofon,
De a helye újra hevül, s
Az ernyedtség újra feszül.

Ne szárítsd el a vágyakat,
A seb sajog, majd felszakad,
A lélek is, mit más tagad,
Újra szövi az álmokat.

Mi múlt, az semmi, amíg élsz,
Csak kerüljön mindig a félsz.
A bátorság nekünk, jelen
Gyökerű édes érzelem.

Pünkösd napján

Pünkösd napján állj meg végre.
Virág pora leng a szélben,
Élet indok minden ágon,
Fehér szirmok a kocsányon.

Piros pünkösd, élet oltó,
Széledt magyarság toborzó.
Kárpát-honi öl-hazámban,
Piros betű a naptárban.

Ősi rítus: Meg kell állnod,
Karod az ég felé tárnod
Kérőn, az Istenre nézve.
Bőség legyen a termésbe.

Ötven nappal húsvét után,
Legyen szerelmes a babám.
Nyíljanak mind a virágok
S foganjanak meg a lányok.

Erre szolgál pünkösd napja,
Szálljon boldogság e napra.
Megszenvedted dolgos magyar,
Hogy jobban élj ma, mint tavaly.

Járad a nászt

Mint földig hajló almafák,
Kiknek közömbös a világ,
Úgy állunk itt szélcsendesen,
Csukott szirmokkal, védtelen.

Orkán hajtott derékkal még,
Félelemből. Az istenért
Emeljük fel törzseinket,
Hogy meglássuk a kék eget!

Támadj fel szép magyar világ,
Itt nem kellenek pálmafák!
Nekünk te kellesz alma lomb,
Meg a harang, meg a kolomp.

Támadj fel bús, magyar világ!
Virágozzatok almafák!
Kibomló hajú angyalok,
Most vélünk vigadozzatok!

Szabadság! Régi-új haza,
Imám, vágyaim angyala,
Járad a nászt földjeinken,
Kalász hajjal, velük s velem.

Mikor

Mikor jössz el jobbik világ?
Kalász-szőkén ringó, tanyák,
Falvak körüli áradat.
Mikor olvad ki már a nap?

Itt eltűnt már, ahogy a báj,
A szemekből a fény, ma már
Tört, huszonéves fiatal
Arcokat ránc, redő takar.

E szikkadt hon-vesztőhelyen,
Zugba szorult az értelem.
Nincs, mitől nőhetne a kedv,
Senki sem törli meg szemem.

Silány pénzen koldult napok,
Amit hűbéremül kapok.
Senkié lett a hatalom,
Lelkemben bolydult nyugalom.

Szabadságom, becsületem
Megalázták, együtt velem.
Mikor jössz hát, mindenben más,
Te emberibb új felfogás.

Mikor jössz el jobbik világ,
Kalász szőkén ringó tanyák,
Falvak körüli áradat?
Mikor olvad ki már a nap?

Mikor olvad ki már a nap,
Hogy érezhessem csontomat,
Mely köré izmosul a lét s
Egy tiszta lelkű nemzedék?

Magunkra várok

Új országot egy új világban!
Éghasadást, most itt e gyászban!
Fejem fölött az égen láttam
A pirkadást, résnyi sugárban.

Új éneket, új ember szájba,
A kikerekedő hazában.
Ó, rossz országunk kijavítva,
Gyászos múltunkat zárva sírba.

Tűrő magunk, kisarjad újra,
Szárunk a nagyfa lombja húzza.
Most nőjünk végre égi fénynek,
Jaj, addig még ameddig élek.

Új létünk magyar legyen tudva,
Kristálytisza jelenre húzva.
Kik mégis éjben, sárban járnak,
Adjuk mindet a föld gyomrának.

Ne kortyolhassák vérünk többet!
Nélkülük harcunk lesz majd könnyebb!
- Folttalanul és tisztán álljon
Akinek a trónt felkínálom.

Hatalmas sötét birodalmak,
Csatlós szolgaként nyomorgattak!
Ne legyenek többet barátok.
Nem másokra, magunkra várok!

A költő

Búg és eseng, - de bátorodva
Képzett remény, mi élteni.
Szelleme s lelke ért minőség,
Vele a jövőt érheti.

Bár sok a szmog, ködfal előttte,
És szívig gyilkos árnyban ül,
Ő lúdtoll-fehér angyalszárnnyal
Mégis a ködfalnak feszül.

Ez most egy új, honváró vágy,
Mi szétárad, - a költő lázban,
Fajtaját összetereli,
Lélekre ható névvarázsban.

Költészetet teremtvé él,
Formát, - tartalmat e-képp láttat,
Védeni kezdi nemzetét,
Így áll ellent a gyilkosának.

Ő a költő! - a többi árny csak,
- Egy kis darab ég megteszi,
Szárnyat növeszt a suhogásnak,
S tovább a szabadság viszi.

Válaszolj

Kell e haza, mi tiszta és magyar?
Vagy elég csak a plebs fedőneve?
Kell e saját arc, vagy elég a maszk?
Idegen arcot takarni vele?

Mi kell nekünk, egy átömlő világ
Vérfertőzéstől romlott veleje?
Vagy saját népünk lelkéből fakadt,
Tiszta kultúra hősi ereje?

A vakvilág, érdek okú hada,
Tiszteletlen, emberölő fokán
Érjen utol a biztos pusztulás?
Vagy tovább lépünk őseink nyomán?

Kell e magyar a Kárpátok alatt,
Ki létezni, nem bujdosni akar?
Ki emlékezik ős dalaira s
Idegen nyelvet hiába nem hadar!

Kell e haza, önmagunkért való,
A béke népeivel jó rokon?
Vagy minden rontást befogad e test,
Mi előbb, utóbb szétrohaszt, tudom.

Most válaszolj, hogy tudjam, mit akarsz!
Lelked mélye milyen címet takar?
Csak hitvány csavargó az legbelül?
Vagy maradt romlatlanul hű magyar?

De addig sírva, kínban, reád vágva,
Tépjen, mint sólyomkarma, ez a dal.
- A válaszod nem lehet alku tárgya!
Csak, mint a nemzet, őszinte s magyar.

Mindenkori fájdalmaim

Köréd teret a hulló ég
Mákpórából dobálok.
A szerelem csak gyengén véd,
Ezért nem is vigyázok.

Már pár perc forrasztott magány,
Vértelen, ép-öröm,
Önmagában is boldogság
S hogy van hozzá közöm.

Bocsásd meg, ért nyíltságomat,
Csillagsorsú a rendem,
Anyag általi feltűnés,
Fel, felvillanó kedvem.

Keserves büntetésemet
E kor poklában járom,
S hogy végelegyen mielőbb,
Csak magamnak kívánom.

Vén ösztön verte szívemet,
Erkölcsök mögé rejtem,
Addig még testemből kilép,
Majdan kilép a lelkem.

S az anyag fedte látszatok
Örökre kiürülnek,
Mindenkori fájdalmaim
Feltekert könyvbe gyűlnek.

Az egymásba folyt fájdalom
Sárgászöld sava áztat.
És imává jámborodik,
A létkeserves látszat.

Haldoklók élén

Micsoda rőfös, selyemarcú nép,
E csont s gerinc nélküli nemzedék,
Mely Európa torkán zengedez,
S mint latrinaluk bűze lengedez.

Nem nép! - csak néhány silány mákkakas,
Szemétdombtól maga alatt magas,
Mely Európa mocskán nyekereg
S az odavetett morzsákért remeg.

Csak ecetfából Vitéz Jánosok,
Bocskai gúnyás új nemzetölők.
Hosszú miséken díszlő magyarok,
Bő ostyaáldástól dicsőülők.

- Mit szólsz mindehhez vérbajos Adym?
Kiknek fejére szórnád szitkodat?
A kiskocsmá, félig üres szerén,
Kit káromol, miközben iszogat?

Haldoklók élén, talán egyedül
Állok még itt, mint önhitű barát.
Nem voltak hősibb társaid soha,
Ma én érdelem Lédádnak farát.

De asszonyról több szó ne essék itt,
Hol népét saját ostora veri.
Nemesi vér nem oszt annyi jogot,
Mellyel kezem ez ostort elveszi.

Nem csak veszi, de vág, pattint vele,
Hogy fájjon nagyon, ahogy metsz a főn.
- Lelkük sebe ne gyógyuljon soha,
Nyugtuk ne legyen e kortárs időn.

Szűköl s szűkül egykor kunfajta nép,
Kínzottja ként sok, sok jobbító vágynak.
Hiszékenysége szüli végzetét,
Délibábként e lélek-Hortobágnak.

Porlandó szégyen, már húsunkba vág,
S te égi-álmot jársz pásztor magyar.
Kósza nyájadra farkas torka jár,
Kit az éj ugar-csendje jól takar.

- Nem sírom többet hunos bánatom,
Rád karikásat, hogy mérjek vele.
Nem félem, kézbe, hogy ostort vegyek,
Mert ez az alvók jussa, érdeme.

Még fel nem ébredsz, kóros álmodból,
Mi döglázával fertőz, mint a légy,
Mely beléd fészkelte a nyugati szélben,
És az óta az agyadban tenyész.

Elfolynak mind az órák ereinkből.
- Ne zárja hullánk csúfos szemfedő.
Ébredj végre bódultadból magyar!
És kegyhely maradhat e temető.

Ti gyertek mind

Évek, és írt dalok, szerelmes élet,
Ahogy a nap, ahogy a seb, úgy éget.
Megperzselten, akár szenes karó
Állok itt, mint vesztőhelyen a jó.

Sokba volt nekem áldott lényetek,
De nélkületek már nem létezek.
Létetek selyme fehér szemfedő,
Dúlt koporsómban cifra terítő.

Életemben már, így túl a derűn,
Finomságotok éltet, keserűn.
Futóhomokba taposott jelen,
Úgy tűnik mára ez maradt nekem.

Növekvő fára, mint a csontozat,
Ötvennyolc évnek üszke megtapadt.
És fojtogat, három tűzvész hava.
- Alig hallható már az úr szava.

Élet, szerelem ízű dallamok,
Nem temethet be a futóhomok!
Még amit tudok, meg kell, hogy tegyek,
Dédnagyapám korú Ady-m veled.

„Át nem léphető, gyorsan vert hídon”
A múltad s máám, jövőhöz kapcsolom.
Ti gyertek, mind, kik úgy fájtok nekem,
Kézen fogva e harcomban velem.

Lesz egy jobb életem

Átadnám magam teljesen
Ha lenne valami,
Mi forgásomból kimaradt,
Érdemes, vagy aki, még
Nem veszejtett senkit itt,
Így súly a súly alatt,
Valami, ami mindeddig
E korból kimaradt.

Átadnám magam teljesen,
Ha lenne az a cél,
Mi nem múlna a perccel el
S pótolna mindenért.
Mi jellemző a jövőre,
Egyszerű, és Magyar
S kárpótolná a holtakat,
Mindegy más mit akar.

Átadnám magam szívesen,
Ha hasznára volnék,
Hogy ne legyen e látásmód
Köztem s közöttünk ék.
Ha lenne az, aki mától
Együtt égne velem,
E pogány kor gleccserhaván,
Ki nem istentelen.

Átadnám magam teljesen
Neked drága hazám,
Csak attól félek kihűltél
Már isten igazán.
Ha lenne akár szikrányi
Önállóság jeled,
S nem marionett bábuként
Rángatnák mindened.

Átadom neked mindenem,
Így is drága hazám,
Bár életjeled halovány,
De mégis élsz, - talán.
Átadom neked mindenem,
- Hisz egy is vagy velem.
Majd reinkarnált jövőnkben
Lesz egy jobb életem.

Amikorra

Amikorra minden akarat beérik,
Nem téged akarnak,
Hanem azt a régít.
Amikorra minden akarat beérne,
Már nincsen értelme,
Már mindennek vége.

Mikorra az óhaj teljesül, - nem élmény,
Hisz addigra minden távlatot feléltél.
Akkorra megalvad minden, ami élet,
S átjár az erekbe sűrűsödött végzet.

Nem a szavak mélye,
Vágyott tettek fénye,
Nem a csorba álmok múltó édessége,
És nem is a kézzel foghatatlan átok,
Nem is mit a végső órákban zihálok,

Jaj, nem az a fontos,
Jaj, nem az a lényeg, csak, hogy
Minden mindegy, mikorra beérnek.

Érzed azt, hogy vége,
Vége minden láznak s
Legbelül a vágyak hiába cikáznak.
Érzed azt, hogy végül csak utadban állnak,
Érzed azt, hogy végül szellemedre szállnak.
Pusztítják a lelked, a testet is gyötrik,
Tűz-ölű méneseid tőled öröklők.

Amikorra minden álmod teljesülne,
Tehetetlen leszel, végleg kiürülve.

Amikorra minden akarat beérik,
Nem téged akarnak, hanem azt a régít.
Rájössz magadtól is, itt a fonál vége,
Ennyi volt az anyag terhelhetősége.

Olyan akarattal ér utol a végzet,
Hogy csak egyféleképp érhet benned véget.
Így hát amikorra minden vágy beérik,
Nem bánod, hogy vége,
S nem vágyod a régít.

VALAMI VÁLTOZIK

A szegények hite

Jártamban, keltemben köztünk, hallom, amit látok s látom, amit hallok. A vidéki szegénység bent rekedt panaszát, s e panasznyi élet külső rongyait, "ragyogását" melyet az alig tűrhető szégyen, egy-két turkás, olykor, olykor jobb minőségű életből levetett göncével leplezni próbál. Szánalmas, elkésztetően szívfacsaró életkép, mellyel nap, nap után szembesül a jobb érzésű ember, aki maga is kirakatbábúja, ennek az összetört tükrű világnak.

Keltemben, jártamban, hallom, amit látok s látom, amit hallok. Hallom a legyintések néma káromkodását, a kényszerű mosoly leplezte keserűséget, s a lélek, pókerarcok mögé bújt fájdalmas nyöszörgését. Olykor a daccá, durvasággá korcsosuló tehetetlenség lázadásait. A mélyülő ráncokat eltüntetni akaró erőlködések púder s festék rétegein is átsütő, napi gondoktól gesztesedő reményvesztettség barázdáit. A gyakorta elmaradó kézfogásokat. A motyogássá foszló köszönések kedvetlenségét, az elidegenedést. A földre meredő tekintetek, befelé forduló íriszét.

Igen, ezt láttam, s látom még ma is a leggyakrabban. De most, hogy az ország szegényei egységes akarattá válhattak, a történelmi kényszer és egy számkra elfogadhatóbb ember ígéreteinek hatására. Most, mintha valami változás, vagy inkább csak változás várás feszültsége vibrálna a falu idegeiben.

- Valami változik?

Még sajnós ugyanaz az életkép tárul fürkésző szemem elé, mint tavalyelőtt vagy tavaly a választások előtt. Ez igaz, ami a ruházkodást, a vásárlásokat, és még sok minden külsőséget illet. De valami mégis megváltozott, észrevehetővé vált, sőt hallhatóvá s ez nem más, mint a kedély, a hangulat, a köszönések hangjának erősödése, a szemek szürkességének tisztulása, a kézfogások bizalmat sugárzó kisülései. Valami, ami eddig csak közöny volt mintha bizakodássá, hitté változna.

A szegény hite

A szegény itt csak szívül tudna.

- Nem éles ésszel vadászni.

Egymásba kapaszkodna újra.

- Nem jogon kívül alázni...

A szegény csak őszinte szóval...

- Nem kufár sóvár átkain.

Kit anya szült, bolygónyi joggal

- Nem lopva mások álmain...

A szegény csak karéjnyi kézzel,
Fegyver biztos korlátokon
Kívül rekesztve zsémbelődik,
Szélben dörgő bádog-jogon.

A java szűrt érdek alatt, csak
Verődik, mint régi fogoly.
Szép eszmék zugaiba bújva;
Emléknyi vágy, szétfolyt koron.

A szegény itt csak mástól tudja,
Múltja mi volt, - fekete folt.
Nem érti, mért takarta holdja
Azt, ami másnak napja volt.

A szegény mára talán látja
Az éj sunyi gyilkos hevét?
Még ragaszkodó kisgyermekként,
Fogja társa s Isten kezét.

A szegény hisz, mert élne végre.
Gumi kötél türelme sok.
Felment, ha kell, mert úgy szeretné,
Ha nincs is rá szilánknyi ok.

A szegény hite kenyér nélkül,
Akár a víztükrű kereszt,
Összetörik egy lehelettől
Amit a sóhaj kiereszt.

- Lassan, de biztosan, elindult a hold a nap takarásából?

TARTALOMJEGYZÉK

A KÖLTEMÉNY	4. oldal
A KÖLTÉSZET FONTOS FELADATA	5.
ÉN	6.
MARADJUNK AZ IRODALOMNÁL	7-9.
MIT ÉR A VERS	10-13.
MEGÉRTETTEM	14.
KORÉNEKEK	15-17.
ELTŰNŐDVE	18-19.
MÁTÓL ENYÉM	20.
A KÖLTŐ NEM KELL	22.
HA POLGÁR VAGY	23.
EZT TUDOM	24-26.
DESZKALEPKE	26.
ANNYIT ÉR	27.
NE LOPJ	28.
CSILLAG NÉZ RÁD	29.
HA SZERETNI TUDNÉK	30.
ÉLET HELYETT	31.
EGY ZÖLD LEVÉL	33.
HA EGYSZER	34.
NYÍLJ MEG	35.
NÉZD	36.
KIS MAGYAR	37.
DE ÉLVE MÉGSE	38-39.
MEGALÁZOTTAK	40.
A HAZUDSÁG KORA	41.
HAZÁM	42-43.
KÖLTŐNEK MARADNI	44.
MINT MESTERECSET	45.
LÁTATLAN LENNÉL	46.
VAS ARCÚ MÚLT	47.
SZÉP VAGY HAZÁM	48.
HOL VAN A TŰZ	49.
PÜNKÖSD NAPJÁN	50.
JÁRD A NÁSZT	51.
MIKOR	52.

MAGUNKRA VÁROK	53.
A KÖLTŐ	54.
VÁLASZOLJ	55.
MINDENKORI FÁJDALMAIM	56.
HALDOKLÓK ÉLÉN	57-58.
TI GYERTEK MIND	59.
LESZ EGY JOBB ÉLETEM	60-61.
AMIKORRA	62.
VALAMI VÁLTOZIK	63.
A SZEGÉNYEK HITE	63.